

Sve što nas dijeli od bistre glave i mogućnosti da vidimo stvari onakvima kakve jesu je jedan program kroz koji provlačimo gotovo svako svoje iskustvo.

To je podjela na dobro i loše.

Jeste li primijetili da čim ste "dalje od sebe", tj. više u osobnom umu, glavom vam se roji više misli, čim se na bilo koji način osjećate lošije, tim više dijelite ljude, okolnosti, situacije ili pojedine svoje osobine na dobre i loše? Ta podjela može biti tako sakrivena da ni ne vidimo da je tu. Kao da na primjer stavimo zelene naočale i nakon nekog vremena više ni ne primjećujemo da ih nosimo. A one su cijelo vrijeme tu, ni ne primjećujući sudimo - ovaj čovjek je savršen, a ovaj ne valja i ne vrijedi, jedna okolnost nam je idealna dok nam je druga katastrofalna. A u stvarnosti to ne postoji.

Sve je onako kako jest.

Ni osoba ni okolnost ni bilo što što doživljavamo ne može samo po sebi biti dobro ili loše. Može biti samo takvo kakvo jest. Samo još jedna specifična forma u kojoj se život manifestirao. Oznake dobro i loše uvijek dodajemo mi, to je sloj misli koji stvara iluziju dualnosti, iluziju da postoji nešto što je samo po sebi dobro ili samo po sebi loše. To su ideje, misli, kad uvidimo njihovu pravu prirodu u našem umu se pretvaraju u pepeo, nestaju.

Kad u savani lavovi uhvate i pojedu antilopu, je li to dobro ili loše?

Poblize, što bi bile te ideje? Iza njih stoji jedna opet misaona konstrukcija našeg uma koja kaže od prilike: dobro je ono što bi trebalo postojati, što ima pravo postojati ili preferiramo to nad nečim drugim, a loše ono što ne bi trebalo, tj. nema pravo postojati ili ne želimo da postoji. Pritom previđamo činjenicu da su to sve naše osobne misli - ideje o nečemu i povjerujemo da je to nešto što postoji nezavisno od nas u vanjskom svijetu i da mi to samo doživljavamo.

Kroz mentalno stanje dualnosti stvaramo otpor i težnju, stanja koja nas drže dalje od istine, jasnoće i harmonije.

Ništa nije bolje od nečeg drugog.

Riječi bolje i lošije upotrebljavaju se i za oznaku kvalitete nečega. Na primjer jedna osoba će bolje (kvalitetnije) odraditi posao od druge osobe ili na primjer jedan automobil je bolji (kvalitetniji) od drugog. Zato često nastaje zabuna. Bitno je odvojiti ideje bolje i lošije koje služe kao koristan alat za snalaženje u vanjskom svijetu i te ideje shvaćene na drugi način - kad sa sobom donose mentalno stanje - emocionalnu obojenost i koje shvaćamo kao da imaju apsolutno značenje.

Također, često neke ljudske osobine vežemo za ideje dobrog i lošeg pa tako kolektivno npr. lijenost, sebičnost ili neinteligentnost smatramo nečim lošim, a npr. uspješnost, nesebičnost i hrabrost nečim dobrim. I same riječi kojima opisujemo ove osobine sa sobom nose dodijeljeni prizvuk nečeg dobrog ili lošeg. Međutim, to možemo odvojiti.

Sve ima potpuno jednako pravo postojati.

Ako vidimo da je netko lijen, to ne moramo vidjeti kao nešto loše, što opet ne znači da ga zbog toga nećemo odbiti na razgovoru za posao.

Ništa nije krivo.

Nije nam potreban sud - podjela na dobro i loše u apsolutnom smislu da bi stvari jasno vidjeli i da bi se u svijetu snalazili. Upravo suprotno, puno bolje vidimo i bolje se snalazimo kad ne stvaramo tu podjelu. Čim više u nju vjerujemo, više sami sebi zagorčavamo život. Čim manje sudimo, život je ljepši.

Autor: Darko Pribeg

www.darkopribeg.com